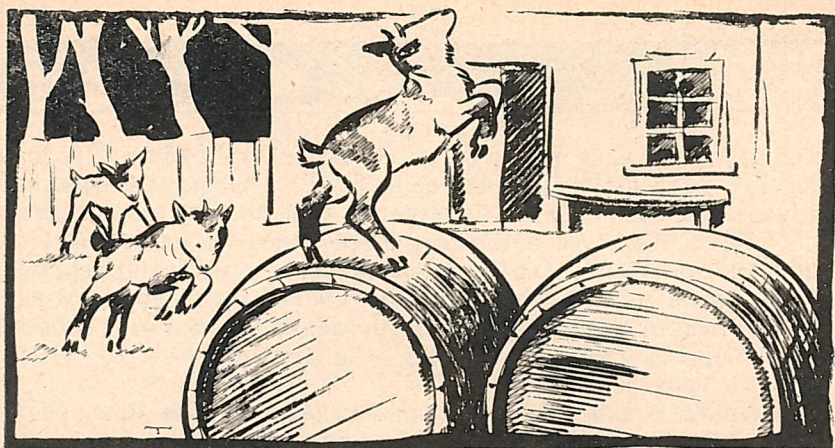

ВЕСЕЛИТЪ ЯРЕНЦА

Щастливъ е тази година дѣдо Донко съ козичкитѣ си. Окозиха се и тритѣ. А едната окози две яренца. Всички сж весели и игриви. Когато ги пустнатъ на обѣдъ, да се набозаятъ отъ майкитѣ си, не могатъ да ги прибератъ. Прескачатъ оградата на кошарата, тичатъ изъ двора, прехвърлятъ се и въ градината.

Най-много обичатъ да се гонятъ около кучето. Не го оставятъ на мира да се нахрани. Обикалятъ го и го прескачатъ.

Дѣдо Донко е закопалъ въ градината една стара и непотрѣбна каца. Когато вали дѣждъ, събира се въ нея вода и, като се засуши, поливатъ зеленчуцитѣ.

Веднѣжъ яренцата се разтичаха изъ двора. Кучето ги гледа, гледа па и нему се заигра. Почна да ги гони. Тѣ избѣгаха въ градината. Едното отъ тѣхъ, като тичаше, скочи въ кацата, която бѣ пълна съ вода. Почна да се дави и жално заврѣка.

Кучето се спуствна, хвана го за врата и го измъкна. Понесе го право въ кухнята при баба Донковица.

Тя остана много очудена и извика уплашено. Кучето сложи удавничето. Яренцето стана, изтрѣска кожичката си отъ водата и отново припна изъ стѣлбата.

Единъ слънчевъ день Кичка, внучката на дѣда Донка, седѣше край кацата въ градината. Най-палавото яренце, което преди нѣколко дни щѣше да се удави, я съгледа. Запрескача и, като я наближи, бухна я въ гърба. Тя се премѣтна и цамбурна въ водата. Щѣше да се удави на-